

Fabrikalardan makina sesinden
önce İşçinin Sesi gelecek!
Yıl:17 Sayı:422

İŞÇİNİN SESİ

Görev parti basınını
güçlendirmektir.
Kasım 1991

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKEREN HEMU WELATAN YEKBIN!

Sendikalar işçi sınıfının bütününü sermayeye karşı ortak mücadele temelinde örgütlemek için vardırlar

Komünistler sendikalarda çalışmak zorundadırlar

Memet Kurtalan

Kapitalizmde toplumu çekip çeviren temel toplumsal ilişki sermayedir. Sermaye, egemenliğini kurduğu toplumda, bütün öteki toplumsal ilişkileri giderek şiddetlenen amansız bir baskı altına alır, onları kendine evrimleştirir, onlarda kendinin türevlerini yaratır.

Sermayenin örgütleyici gücünü en katışıksız gösterdiği yer fabrikadır. Sermaye denen toplumsal ilişkiyi orada çırılçıplak yakalarız. Emek ile sermaye fabrikada her gün, her saat, her an boğaz boğazadır.

Sermayenin örgütleyici gücü fabrikadan kalkıp topluma dalga dalga yayılır. Fabrikadan uzaklaştıkça dolaylılaşır. Sermaye yıkarak yapar (eski ilişkileri dağıtır, kendisine daha yakın, daha bağımlı bir biçimde yeniden yaratır), savaşarak örgütlenir (farklı bileşim ve miktardaki sermayeler, sektörler, finans gurupları, ülkeler arası kıyasıya rekabet).

Sermayenin örgütlenme ve toplumu örgütleyici ilkesi rekabettir. Bireysel ve kesimsel çıkara dayanan rekabettir. Bireysel ve kesimsel çıkarların törpülendiği ya da baskıya alındığı koşullarda, toplumun - nedeni ne olursa olsun- nesnel olarak toplumsal davranış formları içinde durduğu hallerde sermayenin özel karakteri darbe yer. Gitgide ivmelenen bir hareketi sürdürmezse yaşayamayan sermayenin hareket kabiliyeti kısıtlanır.

Sermaye ile canlı emeğin kökeni aynıdır. Sermaye biriktirilmiş toplumsal emektir. Sermayenin emek ile köken birliği ve ondan ayrılışının doğum izleri bileşiminde sabit ve değişken sermaye olarak yansır.

Sermayenin emekten kopuşu özel mülkiyetin bir sonucudur. Ne var ki, özel mülkiyetin de kendisi toplumsal emeğin bölünmüş -parçalanmış yapısının, işbölümünün bir ürünüdür.

Sermaye canlı emekten ayrılmıştır, ama ondan ayrı bir yaşamı yoktur. Tam tersine yaşayabilmesi canlı emeği sömürmesi koşuluna bağlıdır. Sermayeye bu koşulu sağlayan ücretli emek sistemidir. Ücretli emek sisteminin işleyişinde bir aksaklık olursa, sermayenin hareketi tehdit altına girer. Ücretli emek sistemi, toplumsal emeğin bölünmüş yapısı temelinde boy veren işçiler arası rekabete dayanır.

O halde, işçiler bir an için aralarındaki rekabeti durdurabilseler, ücretli emek sistemi, dolayısıyla kapitalizm anında çöker. Demek ki, bir ekonomik sistem olarak kapitalizmi ayakta tutan ne ordudur, ne polistir. Kendi içindeki rekabeti durdurup birliğini sağlayarak ücretli emek sistemini işleyemez hale getiremeyen işçi sınıfının kapitalizme verdiği nesnel onaydır.

Sırası gelmişken kısaca değinmeden geçmeyelim. Son çözümlemede bir toplumsal sistemi yaşatan ordu-polis gibi baskı aygıtları değildir. Yakın planda baktığımızda bunların olayların akışını hızlandırıcı ya da geciktirici rolü vardır. Ama toplumun kaderi bunların elinde değildir. Toplumların ne yöne doğru gideceğini hiçbir örgütlü gücün karşısında duramayacağı kudretle ekonomik ilişkiler belirler. Doğu Avrupa ülkelerindeki çöküşü bu çerçevede ele almak gerekiyor. O dillere destan Varşova Paktı ordularına, gizli servislerine ne oldu? Hepsi paldır-küldür devrildi. Evet kof çıkmalarında oportünizmin ve revizyonizmin bu örgütleri içten çürütmüş olmasının rolü vardır. Doğru-dürüst bir direniş bile örgütlemeden teslim olan hainlere lanet olsun! Ama meseleye daha geniş ölçekte bakalım. Sosyalist sistemin çöküşünün derinliklerinde yatan asıl neden tek dünya pazarında sermayenin hareketine karşı başarılı bir ekonomik mücadele verilemeyişidir. Bu başarısızlığın başlıca nedeni de, kendi devletinde erkte yer almadığı için, işçi sınıfının kavgaya aktif girmeyişidir.

> *Komünistler işe el atmadıkça sendikal harekette geriye kayış kaçınılmazdır.* Gericilik döneminin bu koşullarında sendikaları bir örgüt olarak kurtarmaya yetenekli tek siyasal güç olduğumuzu gösterme şansı ellerimizdedir.

Sendikalar işçilerin örgütüdür

İşçilerin kendi aralarındaki rekabeti birliğe zarar vermez bir düzeyde tutmak ve patronların karşısına toplu olarak, bir sınıf olarak çıkabilmek için kendiliğinden ulaştıkları örgüt biçimi sendikalardır. Lenin, sendikaları, işçilerin dağınıklık durumundan ilkel, alt, en basit, (ve burjuva demokratik önyargılardan henüz kurtulamamış olanlar için) en kolayca ulaşılabilir örgüt biçimi olarak tanımlıyor. (Lenin, *Sol Komünizm, Sol Yayınları, s.52)*

Bu tanımın nirengi noktası, sendikaların demokratik bir örgüt biçimi olduğudur. Sendikalar, burjuva toplumun örgütlenişinin doğasına ters değildir, ona dışarıdan zorla eklenti gibi dayatılmamıştır. Savaşımla kazanılmış olması gerçeği değiştirmez.

Felsefi anlamda sendikalar, burjuva toplumu örgütleyen sermayenin değişken sermaye bölümünün toplumsal türevi olarak vardırlar. Eğer kapitalizm işçiler arası rekabete dayanan işgücü arzını öngörüyorşa bu işgücü arzını düzenleyecek örgütlerin oluşması da kaçınılmazdır.

Sendikalar işçi örgütleridir. Sendikalar, kuruluş nedenleri, varoluş koşulları ve işleyiş biçimi gereği burjuva demokratik örgütlerin tarihsel çerçevesi içinde yer alırlar. Sendikalar, toplumsal emeğin burjuva toplumuna özgü bölünüşünü kabullenme temelinde, işkolları ve meslek farklılıklarını dikkate alarak örgütlenmişlerdir.

İşçi sınıfı, işkolları, meslek farklılıklarına göre, gelişen ya da duraklayan sektörlerde çalışmaktan gelen çıkar farklılıklarına göre, ileri ya da geri bölgelerdeki yaşam standartlarına göre bölünmeseydi, bu bölünmüşlükler hemşerilik, mezhep ayrılığı, etnik köken ve siyasal eğilim farklılıklarıyla körüklenmeseydi kapitalizm kapitalizm olmazdı.

Sendikalar bütün bu bölücü-parçalayıcı eğilimlere karşı işçi sınıfının bütününü sermayeye karşı ortak mücadele temelinde örgütlemek için vardırlar. Ortak mücadele ölçütünün dışında sendikalara başka ölçüler dayatılmaya kalkışılması cinayettir. İşçinin toplu gücünün bölünmesinden başka anlama gelmez.

Partimiz, sendikalar konusunda sınıfı bölme ve sınıfı küçümseme anlamına gelen savaş kaçkını küçük burjuva soluna karşı başarılı bir ideolojik mücadele vermiştir. Bu mücadelenin fikirleri yeterli bir yaygınlığa ulaşmış ve partimizin adıyla birlikte anılır olmuştur.

Fikirler açısından belli bir doygunluk noktasına ulaştık. Ancak sendikaların içinde olmak, kendimizi sendika yönetimlerine seçtirmek konularında yeterince başarılı değiliz. Çünkü hâlâ kafalarımızda pratiğin önünü kesen tutuculuklar taşıyoruz.

Fabrikalara, endüstri bölgelerine girdik. Pırıl pırıl genç yoldaşlarımız var. Sendikalar taktiğimiz, ileri işçilerde, sorumlu sendika çevrelerinde güven uyandırıyor. Ancak ortada bir eşik var ki, o bir türlü atlanamıyor. Oysa, sınıfımızın bu gericilik döneminde itilmek istendiği bölünme – sendikasızlaştırılma tehlikesine karşı durmanın acil görevleri elimizi çabuk tutmamızı gerektiriyor.

Sendikalarda durum-durumumuz

Sendikalar derinden derine bir bunalıma doğru sürükleniyor. "Sendikal birlik-sendika içi demokrasi-militan eylem"çizgisine ilerlemeyen sendikal harekette bir durgunluktur yayılıyor. İşçilerin sendikalara güveninde bir yıpranma vardır.

Bunun sorumlusu hiç kuşkusuz sarı-uzlaşmacı yöntemlerdir. İşçinin bu yöntemlere güveninin azalması iyidir de, komünistler, sınıf sendikacıları pozitif alternatif olarak ortaya çıkmadıkça, olaylar sendikal bağların zayıflaması biçiminde gelişiyor.

Sendika merkezlerinin, şube yönetimlerinin kelli-felli görünümleri, herşeye hakimiz edaları kimseyi aldatmasın. Kaç yılın siyasetçisi onlar, tabii ki durumun farkındalar ve aralarındaki sürtüşmeler de bundan artıyor. Ne var ki, izledikleri çizgiyi düzeltme yeteneğinden yoksundurlar ve ellerinde durgunluğu aşacak bir çareleri yoktur.

Önce şu basit gerçeği saptayıp ondan sonra düşünmeye başlayalım: *Komünistler işe el atmadıkça sendikal harekette geriye kayış kaçınılmazdır.* Gericilik döneminin bu koşullarında sendikaları bir örgüt olarak kurtarmaya yetenekli tek siyasal güç olduğumuzu gösterme şansı ellerimizdedir.

Sınıfımızın bu zor durumunda, sendikaların bugün imdadına biz yetişmezsek kimsenin yetişeceği yoktur. Kendi örgütsel hazırlığımızın yeterli olmadığı endişesiyle tutuk davranmayı sürdürürsek, o örgütsel yetişkinlik düzeyine ulaşmayı uzun yıllar sonrasına ertelemiş oluruz.

"Sendikaları bölmemek, en geri sendikalarda da çalışmak, işçi yığınlarından kopmamak lazımdır" yollu genellemeler bugünün acil görevlerine göre geride kalmıştır. Günün dayattığı görev, kafayı yorup, sendikalara girmeyi *nasıl* başaracağımızın yolunu-yöntemini bulmaktır.

Önce fabrikalardaki çalışmalarımızı gözden geçirelim. Yayın dağıtıyoruz, partimizin siyasetini öncü işçilere ulaştırıyoruz, eylemlere mümkün olduğunca kalabalık ve örgütlü gidiyoruz. Dikkatli gözlersek, beş aşağı beş yukarı öteki siyasetler de aynı işi yapıyorlar. Fark ağırlığıyla söylemdedir. Onlar, "bu sendikalar gericidir, gelin devrimci muhalefet(!) örgütleyelim" diyorlar ve *sendikaların dışında duruyorlar.* Ve işçilerin çoğunluğu bu öneride akla şifa birşey bulamıyor.

Peki biz ne yapıyoruz? "Sendikal birlik- sendika içi demokrasi-militan eylem" diyoruz, sendika örgütünün disiplini tanıyoruz, kitle çizgisi diyoruz, (buraya kadar iyi), ama biz de sendikalarla ilişkilerimiz iyi olmasına rağmen dışında duruyoruz! Tuhaf ama durum böyle. İşçi söylediklerimizi dinliyor, bizi onaylıyor, ama ertesi gün fabrika yönetimiyle bir sendikal sorun çıkınca, basit bir izin işleminin yapılması gerekince, sorunun pratik çözümünde ona önderlik götüremiyoruz. Çünkü çoğu kez o sorunun çözümünün sendikal teknik bilgisinden yoksunuz. O deney ve bilgi birikimimizin olduğu yerde de, işçi temsilcisi ya da şube yöneticisinin otoritesinden yoksun olduğumuz için işi yine biz çözemiyoruz. Bu durumda işçi, tabii ki pratik sorununu çözeni, fikirlerini beğenmese de, pratik önder olarak görüyor.

Sorunlarımızı alt alta sıralamaya çalışalım:

1. Sendikal çalışmada söz sahibi olabilmek için sendikacılık deney ve bilgi birikimimizin artması gerekiyor. Ama öğrenmek için gayret ettiğimizde bizi hemen dıştalayıp uzak tutuyorlar.

2. Sendikal otoriteye sahip olmak gerekiyor. Oyların bölünmüşlüğü yüzünden seçimli görevle gelmekte de zorluk var. Sendikada memur olarak çalışmaya girmemiz bile önemli aslında. Onlar da binbir türlü hile ve canbazlıkla kendilerini yeniden seçtiriyorlar. Seçilsek bile, bir manevrayla görevden el çektirilme, tüzük müsait değilse, patronla işbirliği içinde, işten atılma tehtidiyle karşı karşıyayız.

İşçi sınıfına sorumluyuz

Sorunu daha iyi anlamamıza ve çare bulucu yaratıcılığımızın önünün açılmasına yardımcı olacağı düşüncesiyle aşağıdaki alıntılara başvuralım:

"Hiç kuşkunuz olmasın ki, oportünizmin 'liderleri' olan adamlar, sendikaların kapısını devrimcilere kapamak için onları her çareye başvurarak sendikalarda safdışı edebilmek için, komünistlerin sendikalarda çalışmalarını olabildiğince zorlaştırmak için, onları hakaretlere

(Devamı 2.sayfada)

Yığınlarla beraber yaşam, yoldaşlar arası ilişkileri de düzenler

Ben n için mücadele diyorum

İnsanların güzele ulaşabilmelerini, özgürce yaşamalarını, sömürülmeden yaşamalarını savunduğumuza göre, yani sonuçta insan için mücadele verdiğimize göre, bunun aksine, "insanı önemsemez"liğe çıkan bir davranışa girip kendimizle çelişmemeliyiz.

Yoldaşlar arası ilişki konusunda partimizin görüşleri berraktır. Elbette ne tüzük, ne programda "yoldaşlar birbirinize iyi davranın, saygılı, sevgili olun" yazmamıştır. Çünkü bu öyle bir konu ki, kendini kavgaya adadığın ölçüde, disipline uyduğun ölçüde insanda ister istemez gelişen daha çok pratik bir sorundur. Zaten "yeni, yeni" şeyler keşfetmenin anlamı yok.

İnsanların güzele ulaşabilmelerini, özgürce yaşamalarını, sömürülmeden insanca yaşamalarını savunduğumuza göre, yani sonuçta insan için mücadele verdiğimize göre, bunun aksine, "insanı önemsemez"liğe çıkan bir davranışa girip kendimizle çelişmemeliyiz.

Gerçekten dürüst, güzel insan olmak hiç de kolay değildir. Kapitalizmin insanlara vermek istediği ve çoğu zamanda başarılı olduğu "bireysel yaşam, kendin için yaşam" mantığı altında bu daha da zorlaşır. Burjuvaziye karşı verdiğimiz kavganın ikinci yönü de kendi kendimizle verdiğimiz kavgadır. İnsanın kendisiyle kavgası, yalnızca komünist olan insanlar için geçerli değildir ama amacımız için diğer insanlardan daha fazla kendimize eleştirici ve geliştirici gözle bakmalıyız. Belki fazla gevezelik yapıyorum ama nasıl olması gerektiğini yazmadan, "işte böyle" demek yanlış olur kanısındayım.

R. Yürükoğlu yoldaşın "15. Özveri Taarruzu Başlarken" yazısındaki konuşmasında 8. madde olarak geçen konu olsun, Memet Kurtalan yoldaşın "Disiplini Nasıl Güçlendiririz" yazısı olsun oldukça önemlidir. Her iki yazıyı da yayınımızda görünce çok sevindim. Bence her yoldaş bu yazıları tekrar tekrar okumalıdır. M.Kurtalan yoldaş yazısında şöyle diyordu: (yanımda yayın yok, o yüzden aklımda kaldığı kadar yazıyorum) "Kim ki biriminde, disiplin düşüklüğünden yakınıyor, birimini yığınların içine sokmalıdır". Bu yazı çıkmadan benim de vardığım sonuç bu olduydu. Yığınlarla bağ. Bir de kollektif çalışmayı düşünüyordum. Evet, sorunumuzun asıl kaynağı bu.

Legal örgütlerde, çalıştığım bazı yoldaşların davranışlarından o kadar bıktım ki, teknik bir alanda çalışıp, insanların yüzünü görmek istemiyorum gibi saçma sapan bir sonuca vardım.

Birbirimize karşı saygısız, ukala, samimiyetsiz davranıyoruz. Bir gün ben de – uzun bir zaman bekledikten sonra – bize yakışmayan bir tavırla insanların içinde bağırdım, çağırdım. Dayanamadım artık. İnsaf yani, belki 100 kere "bana böyle davranma" dedim, kesinlikle anlamıyor.

Bazı yoldaşlarımız sorumluluk aldıkları zaman, bu sorumluluğu, söylemesi zor geliyor ama, başkalarını ezmek için kendisine verilmiş bir fırsat olarak görüyorlar. Ya da kendisi bir konuda uzmanlaşmışsa örneğin, "legal yığın örgütlerinde çalışma yeteneği" varsa, diğer yoldaşlara da öğretmekten çok, öğrenmek isteyenleri kendisine bir rakipmiş gibi görüyor. Bunları, yayın yolu ile, böyle yanlış içinde olan yoldaşlara seslenmek için, bu davranışların örnek alınmasının doğru olmayacağını belirtmek için yazıyorum.

Hangi davranış küçük burjuva alışkanlığıdır, hangisi değildir? Bunu ayırtetmenin önemli yollarından biri kendimizle kavgayı asla bırakmamamızdır. Ben ne için mücadele ediyorum? İnsanlığın sonul zaferi içinse, insanları gerçekten sevmeliyiz. O insanı sevmediğimiz halde, maksat bir üyemiz daha olsun diye insan kazanılmaz. "Sen iyi ve dürüst bir insansın. İşçi sınıfının bu onurlu mücadelesini, bu onurlu partide vermeye hak kazanmış bir insansın", bu iyi bir mantıktır. Başta kendimizi kazanmalıyız.

Yoldaşlarımıza gerçekten içten, dürüst, hoşgörülü ve sıcak olmalıyız. Eleştiri nasıl yapılır kısmına girmeme gerek yok. Bunu hepimiz biliyoruz, bilmiyorsak da lütfen *Örgüt ve Örgütçü* kitabını tekrar okuyalım.

Şöyle bir örnek vereyim: "Sen nasıl toplantıya geç kalırsın, sen üstüne (sekreterine) nasıl böyle davranırsın?" diye "tüzük gereği sana şu şu cezayı veriyorum" demek yanlıştır. Bu tür bir davranış karşısında böyle bir cezanın verilebileceği beklentisi içine girmek sığ bir mantıktır.

M.Kurtalan yoldaşın yazdığı gibi disiplinin kaynağı tüzük değildir. Tersine, tüzük genel kabul görmüş disiplin anlayışının yansıtılmasıdır. Tüzüğe aykırı davranılmışsa ceza verilmesin demiyorum. Ama en azından kendi bölgem için söyleyebilirim, hiçbirimiz disiplini genel anlamda oturtmuş, kavramış değiliz. Onun için birbirimizin yanlışını, eksiğini gördüğümüz zaman, sıcağı sıcağına (ama hangi ortam içinde olduğumuzu dikkate alarak) hemen uyarmalıyız, doğru, olması gerekeni de yoldaşa belirtmeliyiz. Böyle davranırsak birbirimize yardımcı olur, birbirimizi kazanırız. Aksi taktirde yalnız kalırız. Çünkü kimse dört dörtlük olmaz, ama yakalayabildiğimiz güzele, iyiye tüm yoldaşlarımızın da ulaşmasını sağlamalı, gerekirse elinden tutmalı, çekmeliyiz.

Legal yığın örgütlerinde çalışmanın bir avantajı var. Bu, birbirimizi sürekli görüp, bilgi-deney alışverişinin olabilmesini yaratan güzel bir avantajdır. Bunu yakalayabildiğimiz zaman ise bu avantajın bir de dezavantaj olan kısmına eğilebiliriz.

Bu dezavantajı bir örnekle anlatmaya çalışacağım. Legal örgütlerde genellikle biz bize kaldığımız zaman, geyik sohbeti, laubalilik, saygısızlık, hikayeden şeylere gülünen acaip bir ortam oluyor. Yani bilgi-deney dediğimiz durumu gerçekleştirmiyoruz. Yeni yeni insanlar geldiği zaman ise, birbirimize daha kibar, daha içten ve daha saygılı davranıyoruz ki, yeni gelen insan bulunduğu ortamdan daha memnun ayrılsın diye.

Sonra bir bakıyoruz, yeni insanlar da bizden olunca aynı davranışlara devam oluyor. İyi insanlar alıyoruz, sonra kötü örnekler onu istemeden etkilemiş oluyor. Yoldaşlar arası ilişkilerimizin iyi olmadığını, bunun da "yığınlarla beraber yaşamama" eksikliğinden kaynaklandığını, en iyi buradan çıkarmıştım.

Hepimiz birbirimizi iyi tanımıyoruz. Tanıyabilsek, böyle kötü ilişkiler de hızla yaratılmazdı. Ben özellikle teknik bir alan istiyorum dedikten sonra şunu düşündüm. Benim yoldaşlarımla olan bağım, partiyle olan bağımızdan, ideolojik birliğimizden geliyor, kimse kimse için durmuyor burada. Teknik bir alanda olsam bile, bu tip ilişkilerin bizde varolduğunu bileceğim ve bu beni tekrar rahatsız edecek. Yani çekip gitmek çözüm değil. Kavga devam edecek, büyük sabır ve inatla.

İstemeden, bilmeden böyle davranışların yapıldığını da biliyorum. Partimizin vereceği kavga sayesinde bunun kırılacağına da inanıyorum.

Rojbin Hazal, İstanbul

(Baştarafı 1. sayfada)

uğratmak, rahatsız etmek ve baskı altında tutmak için, burjuva diplomasisinin bütün manevralarına başvuracaklar, burjuva hükümetlerin, papazların, polisin, mahkemelerin yardımını bu yolda sağlamak için ellerinden geleni yapacaklardır. Sendikalara girebilmek, sendikalar içinde kalabilmek ve her ne pahasına olursa olsun komünist çalışmayı bu örgütler içinde yürütebilmek için bütün bunlara göğüs germek gerekir, her türlü özveriye razı olmak (eğer gerekirse) *savaş hilelerine başvurmak*, gizli eylem yöntemlerini uygulamak gerekir." (abç) (Lenin, *Sol Komünizm, Sol Yayınları, s.53- 54)*

"Savaş hileleri"nin altını biz çizdik. Olurdu-olmazdı diye kendimize sınır koyucu materyalistliğin alemi yok. Sınıf savaşı bu. Oyunun kurullarını biz koymadık. Açıkça söylense de söylenmese de taraflar bu pisliğin içindedir. Burjuvazi bunu hep yapıyor.

İkinci alıntımıza geçelim:

"(...)Proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesindeki ilk dönemin belirgin niteliği sekterliktir. Proletaryanın, bir sınıf gibi davranabilecek ölçüde gelişmediği dönemde bunu olağan karşılamak gerek. Kimi düşünürler toplumsal düşmanlıkları değerlendirmekte ve gerçekçi olmayan çözümler önermektedirler. İşçi yığınlarına ise bu önerileri benimsemek, yaymak ve uygulamak düşmektedir. Bu kişiler tarafından oluşturulan guruplar, nitelikleri gereği, eylem kaçağıdır. Yani, gerçek eyleme, politikaya, grevlere, koalisyonlara, kısacası herhangi bir birleşik eyleme yabancıdır. Proletaryanın ezici çoğunluğu her zaman için bunların propagandalarına kayıtsız kalmış ya da karşı çıkmıştır." (Marks, Engels, Lenin, *Sendikalar Üzerine*, "Anarşizm ve Anarko Sendikalizm", s.94)

Marks-Engels'e göre, gerçekçi çözümler önerenler, herhangi bir birleşik eyleme yabancı değillerdir. Birleşik eylem, koalisyonla, siyasetle olur.

Alıntının bütünü içinde siyaset (politika) sözcüğünün kullanışına dikkatle bakınca görülüyor ki, siyasetten kastedilen, sınıfın içindeki farklı görüşlerle beraber yaşayabilme, onlarla birlikte toplu davranış içinde olabilme, birleşik eylem için gerekli uğraşmaları yapabilmek yeteneğidir.

Son olarak, sarı, uzlaşmacı, gerici diye haklı bir sınıf kini duyduğumuz sendika yöneticilerinin nasıl olup da hep kendilerini seçtirdikleri üstüne kafa yoralım. Uyguladıkları manevraları, çıkarcı işçi guruplarıyla pazarlıklarını, hemşerilikle, etnik kökenle oynamalarını, vb. hep biliyoruz. Bunlar sorumuzu tam olarak cevaplayamaz. Bunlar burjuva demokratik atmosfer içinde son derece doğal şeylerdir ve herkese açıktır. Yine söyleyelim siyasetin üstünde yapıldığı zeminleri biz tayin etmiyoruz. Biz beğensek de beğenmesek de siyaset böyle gidiyor. O zaman bu bataklığın içine girip sınıfa, insanlığa en güzel hizmet etme aracı olan siyaseti daha iyiye doğru götürmekten başka materyalist yol yoktur.

Sorumuza geri dönelim. Herkesin her türlü aracı kullanarak oy toplamaya çalıştığı seçimlerden nasıl oluyor da hep bunlar çıkıyor? Mutlaka bizim ve ötekilerin yapamadığı birşeyleri iyi yapıyorlar ki, işçinin bir işin olurunu olmazını çok iyi ayıklayan kollektif zekası tutup bunları başa geçiriyor.

Neleri ve nasıl daha iyi yaptıkları her somut fabrika, bölge ve işkolunda değişebilir. Onun için dikkatle, uzun süre onları gözlemek, onlardan öğrenmek için büyük bir çaba sarfetmek gerek. Sendika yöneticiliğinde, işçi liderliğinde, siyaset sanatında onlardan öğrenmeliyiz.

Lenin, onlar için "basit konularda genellikle doğru fikirler taşıyan" liderler diyor. (*Sol Komünizm*, s.38) Bizce bu, sorumuzu büyük ölçüde cevaplıyor. Pratik, basit konularda işin olurunu iyi yakalamakta, işçinin uzun vadeli değil ama kısa vadeli, günlük sorununa eğilebilmekte bizden daha başarılıdırlar.

Bu yazımızda sendikalara girebilme sorununu tartışmaya bir başlangıç olsun diye konunun bazı yönlerine değindik. Bugün önümüze çıkan sorunları aşma yönünde düşünmeye çalıştık. Yarının sorunları başka türlü gelirse, o zaman o çeşit sorunlarla boğuşmayı tartışırız. Ama bugünün önümüze getirdiğini tekrarlamakta yarar var. Olurdu-olmazdı ya da çoğu kez kendinden menkul "ilkeler"e uyardı-uymazdı endişeleriyle tutuk davranmak işçi sınıfına yalnızca zaman kaybettirir.

Biz son çözümlemede yalnızca işçi sınıfına sorumluyuz, onun hizmetkarıyız. İşçi sınıfının tarihsel yürüyüşünün, her türlü kahrını gönül hoşnutluğuyla çekmeye ikrarlı dervişleriyiz.

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ❑Yazışma adresi: PO Box 513, London N16 5QB, England ❑Baskı: Multiline Systems Ltd. (TU) ❑Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiç bir yazı geri gönderilmez.

Yıldırım Girneli yoldaşın konuşması

zv rimiz komünizm içindir

Bu yıl, 15 yıldır başarıyla sürdürdüğümüz taarruzun en başarılısı oldu. Bütün katkısı geçen yoldaşları, dost ve sempatizanlarımızı en içten sevgi ve dileklerimle selamlıyorum.

Şu an elimde 1977 yılında yapılan ilk taarruzun dosyası var. Bunun belki maddi değeri yok ama, manevi değeri çok büyüktür. Dosyanın üzerinde "hainlerden hesap soracağız" yazıyor. Biz 1977'de yaz taarruzlarını başlattığımızda, bize pek çok şey söyleyen oldu. Menşevikler zorla para toplayarak insanları uzaklaştırdığımızı söylediler. Diğer örgütlerden de çok şey söyleyenler oldu. "Toplanan paralar nereye gidiyor, belli değil", dediler.

Devrimci örgütlerin, çalışmalarını sürdürebilmeleri için gelir elde etme yöntemlerini değişik değişik. Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, hiçbirinin bizimki gibi derin bir özveriye dayanan bir bağış toplama yöntemi yok. Burada sözünü ettiğimiz inanılmaz rakkamları şu salonda oturan insanlar çıkarttı. Türkiye'de de çeşitli bölgelerde özveri taarruzu yapıldı, sonuçlar elde edildi, para toplandı. Orada toplanan para, bugün verdiğimizin dökümün içinde değildir.

Kimse bizim zorla bağış topladığımızı iddia edemez. Parayı nereden, nasıl kazandığımız, nasıl bağış topladığımız, nereye harcadığımız, ilk defa aramıza katılanların bile ilk bakışta değerlendirebilecekleri kadar bellidir.

Bu yıl hedefimizi büyük oranda geçebilmek için taarruzu 3 hafta uzattık. Kollektif işler bulduk, hep birlikte çalıştık. Aslında bugün örgütün ihtiyaçlarıyla karşılaştırdığımız zaman, bunun çok da büyük bir rakkam olmadığını görürüz.

Topladığımız para, ağırlıklı olarak Türkiye'deki yayın organımızın ihtiyaçları için harcandı. Maddi ihtiyaçlarımız bundan sonra da sürecek. Ancak biz hiçbir zaman, "olanaklarımız sınırlıdır, ne yapalım" demedik. Hedeflerimize ulaşmak için olanaklarımızı zorladık.

Çok zor dönemlerden bizi, özveri taarruzlarımız kurtardı. 1989'da aldığımız darbeden sonra, kimileri "sizin işiniz bitti" dediler. Gerçekten ciddi bir mali krize girmiştik. Pek çok yoldaşımız hapise girmişti. Matbaamızı kapatmak zorunda kaldık. Aradan yalnızca 3 yıl geçti. Matbaamızı yeniden kurduk, mali krizden çıktık. İnsanın özverisinin sınırları gerçekten tahmin edilemeyecek kadar geniş. İlk taarruzdaki sayıve toplanan para miktarını, bugünkü ile kıyasladığımız zaman, ilerlemenin korkunç olduğu görülüyor.

Biz Türkiye'de devrimi gerçekleştirmeye aday bir örgütüz. Özverimiz, komünizm içindir.

Mahmut Canoğlu yoldaşın konuşması:

16. yılımıza doğru

Geleneksel özveri taarruzumuzun 15.sini bugün başarıyla tamamlamış bulunuyoruz. 15 koca savaşım yılının başarısını, yüzlerce kitapla edinilemeyecek deneyimlerini içeren özveri taarruzları, TKP'nin kavgasının, komünist inanç, özveri ve kararlılığının aynasıdır. Partimiz, bugünün özveri taarruzları yoluyla devrime hazırlanmaya, Anadolu devrimini muzaffer kılmaya kararlıdır. Bugünün özveri taarruzları, yarının komünizm kuruculuğuna girişecek milyonların özverisinin hazırlığıdır.

Her yıl taarruz başladığında yoldaşlar daha bir canla başla çalışarak, fazla mesai yaparak, bağış toplayarak, el hüneri ürünlerini satarak, ek bir iş bularak hedefini tamamlamaya hatta aşabildiği kadar aşmaya çalışır.

Hedef yorganı ayağımıza göre uzatmak anlayışıyla saptandığı için, bunun nesnel olarak sonucu, insanın ya da örgütün kendisinin bile şaşırabileceği kadar başarılı gerçekleştirme oranları olmaktadır.

Lenin diyor ki:

"(...) İşçilerin kendi girişimleriyle başlattığı komünist subbotniklerin gerçekte muazzam bir önemi vardır. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğu açıktır. Ama öyle bir başlangıç ki oldukça büyük öneme sahip. Bu, burjuvazinin yıkılmasından daha güç, daha somut, daha radikal ve daha belirleyici bir devrimin başlangıcıdır. Zira bu bizim kendi tutuculuğumuza, disiplinsizliğimize ve küçük burjuva bireyciliğimize karşı kazandığımız bir zaferdir. Yalnızca bu zafer pekiştirildiği zaman yeni toplumsal disiplin, sosyalist disiplin yaratılacaktır. Bundan sonra ve yalnızca bundan sonra kapitalizme geri dönüş olanaksızlaşacak, komünizm gerçekten yenilmez olacaktır." (Lenin, *Büyük Başlangıç*, 1919, c.29, s.411-412)

Ekim devrimini gerçekleştiren Rusya işçi sınıfı, devrimi karşı devrimcilerin ve emperyalizmin yoğun saldırısına karşı koyabilmek ve sosyalizmi kurabilmek için, ne büyük toplumsal ve kişisel özveri gerektiğini görerek, *komünist cumartesi*'ler geleneğini yarattı.

Komünist cumartesi'lerde, bir günlük çalışmayla birkaç gününün işi başarıyla bitiriliyordu. Çalışma gününün sonunda birlikte *Enternasyonal* söyleniyor ve yapılan işin başarısı kutlanıyordu. Sanki *Enternasyonal*'in zafer dolu sözleri tüm Rusya'da yayılıyor ve daha az disiplinli, yorgun olan işçileri canlandırıyor, harekete geçiriyordu. Tüm Rusya, sosyalizmi bilinçli bir özveriyle kutluyordu.

Türkiyeli komünistlerin, Ekim Devrimi'nin *komünist cumartesi*'ler geleneğini Türkiye'ye taşıyarak 1977'de başlattıkları özveri taarruzunun genel çerçevesini şöyle özetlemek mümkün:

- Devrimci özveri ve komünist kişiliğin geliştirilmesi.
- İdeolojik gücün maddi güce çevrilmesi.
- Partinin mali açıdan sarsılmaz bir güç durumuna getirilmesi.

Burjuvazi de, vatan, millet, istiklal marşı edebiyatının desteğinde emekçi halktan her gün özveri(!) istiyor. O, işçilere, emekçilere az ücret iste diyor. Kemerini daha da sık, hatta aç kal, üstüne üstlük zorunlu "tasarruf" yap diyor. İş güvencesi, hak hukuk, tazminat, konut vb., insanca yaşam isteme, ama konut fonuna ödeme yapmayı unutma diyor.

Burjuva devletin sözcülerinin, işveren temsilcilerinin, özveri yapmak gerekir, özveri istiyoruz gibi sahtekarlıklarla dayattıkları bu istemler, bütün amacı kâr, sömürü ve soygun düzeninin biraz daha sürmesini sağlamaya, işçi sınıfının iliğini biraz daha kurutmaya yöneliktir. Burjuvazinin yaptığı, işçi sınıfı açısından çok derin anlam taşıyan *özveri* sözcüğünün içini boşaltmak ve bundan kendi sınıf çıkarı yolunda yararlanmaya çabalamaktır.

Özveri sözü, özünden vermek, kendinden birşey katmak demektir. Özverinin inançla derinden bağı vardır. En derin anlamını ise, işçi sınıfının savaşsız, sömürüsüz, adil bir dünyayı kurabilmek için yaptığı, ölçülemeyecek derecede büyük özverisinde bulur.

Son olarak size, 1980 yılında, maddi durumu son derece kötü olan bir işçi kardeşimizin sözlerini -belki bazı yoldaşlar, sempatizanlar için tekrar olacak ama- söylemek istiyorum:

"Hem rahat yaşayacaksın, hem devrim yapacaksın. Bunu benim aklım almıyor. Bugün bunları yaparak örgütümüzü güçlendirelim, devrimi yapalım ki, işsizlik korkusunu bizden sonra gelenler hiç düşünmesin. Eğer ben örgütümü yuvam gibi, evim gibi görüyorsam, eve para getirmeyince, tencere kaynamayınca, çocuğumun ayakkabısı yokken nasıl içimde sızı hissediyorsam, eğer örgütümün gazetesi yokken aynı şekilde içim sızlamazsa, biz ne devrim yapabilir, ne de devrimcilikten söz edebiliriz."

Devrimci savaş, devrimci özveri üstünde yükselir!

15. Özveri Taarruzu'nu çoşkulu bir toplantı ile kapadık

HAYDİ 16. ÖZVERİ TAARRUZUNA

10 Kasım 1990 Pazar günü 15. Özveri Taarruzu Londra'da düzenlenen bir toplantıyla sona erdi. Hedefimizi büyükçe bir farkla geçebilmek için üç hafta uzattığımız taarruz toplam 13 hafta sürdü. Bir taarruzu daha başarıyla bitirmenin onurunu taşıyoruz.

15. Özveri Taarruzu, özellikle İngiltere parti örgütündeki yoldaşların, taarruz süresi öncesinde de "taarruz" içinde olmasına karşın, oldukça başarılı geçti.

Özveri taarruzları, devrimci özverinin, devrimci savaşımın sınandığı bir geçit, öğrenildiği bir okul olma özelliğini koruyor. Özveri taarruzları komünist kişiliğin geliştirildiği, komünist özverinin yaşayarak öğrenildiği bir büyük okul, bir büyük sınavdır. Yoldaşlarımız ve örgütümüz özveri taaruzlarından yeni deneyimlerle zenginleşmiş, gelişmiş ve güçlenmiş olarak çıkmaktadır. Özveri taarruzu aynı zamanda bir disiplin okuludur.

Taarruz boyunca yoldaşlarımız taahhütlerini tamamlamak, hatta taahütlerini aşmak için üstün bir çaba gösterdiler. Bu dönemde kollektif işler yapıldı. Bu kollektif çalışmalar sırasında elde edilen gelirin yanı sıra, yoldaşlar arasındaki bağlar tazelendi, kuvvetlendi.

Bunun yanı sıra partiye yeni katılan, aynı zamanda da hayatlarında ilk defa özveri taarruzuna katılan yoldaşların, sempatizanların partiyle ilişkilerinin gelişmesinin iyi bir aracı oldu. Yeni katılan yoldaşlar özveri taarruzu sınavının her gününde binbir çeşit tecrübe edindiler. Yoldaşlarımız taarruz süresince ek işlerde çalıştılar, kendi el emeği ürünlerini, çeşitli ev yapımı yiyecekleri geleneksel pazar toplantılarında satarak taahhütlerini tamamlamaya çalıştılar.

İTİB'in düzenlediği taarruz kapanış toplantısı, 13 hafta süren taarruzun başarısını kutladığımız, yorgunluğumuzu attığımız bir toplantı oldu. Toplantıya Avrupa'nın çeşitli yerlerindeki yoldaşlarımız da katıldı. Toplantının yapılacağı salon kollektif olarak hazırlandı. Salon "inanç, özveri, emek sarsılmaz parti demek", "tek büyük işçi sınıfı, tek silah parti, tek yol devrim" sloganlarının yazılı olduğu, ayrıca geçen taarruzlar sırasında yapılmış çeşitli resim ve afişlerle ve kızıl bayraklarla süslenmişti. Gece için hep birlikte yemekler hazırlandı.

Toplantı Mahmut Canoğlu yoldaşın yaptığı açış konuşmasıyla başladı. Bunu Yıldırım Girneli yoldaşın yaptığı konuşma izledi.

Konuşmalardan sonra 15. Özveri Taarruzu'nda çeşitli dallarda dereceye giren yoldaşlara ödülleri dağıtıldı. Bu yıl ödüller beş ayrı kategoride verildi:

1. 15. Özveri Taarruzu'na en fazla katkıyı yapan ilk on yoldaşa,
2. Bugüne kadar taarruz onur listesine en fazla girmiş üç yoldaşa,
3. En fazla katkıyı yapan beş kollektife,
4. Başkasına en fazla katkıda bulunan kollektife,
5. En fazla dış bağış toplayan yoldaşa ödüller verildi.

Başkasına en fazla katkıda bulunan, üç yıl önce aramızdan ayrılan Bedir Aydemir yoldaş adına yatırdığı bağışla Yapıcılar kollektifi oldu.

15. Özveri Taarruzu'nun birinciliğini alan yoldaş geleneksel olarak adını taarruz kütüğüne yazdı. Ödül alan yoldaşların yüzlerinde kazandığımız başarının coşkusu yanında, ilk ona girmenin onuru vardı.

Ödüllerin dağıtılmasından sonra gecenin eğlence bölümü başladı. Hep beraber hazırladığımız yemekleri yedik. Bir yoldaşımızın sazıyla söylediği güzel halk türkülerini dinledik. Genç bir ozan dostumuzun türkülerini hep beraber söyledik. Son bölümde halaylar çektik, semahlar döndük.

Gerçekten 15. Özveri Taarruzu, devrimci özveri temelinde başarabileceklerimizin sınırı olmadığını tekrar tekrar gösteren bir okul oldu. Ne kadar yazılsa da özveri taarruzları anlatmaya yetmez. Mercan Köklü yoldaşımızın şiirinde dediği gibi, onu anlamak için "yaşamak gerek".

Gülderen Arcan

Her komünist için ve her sınıf bilinçli işçi için, partinin legal yayınlarını dağıtmak, satmak yığınlar içinde parti çalışmasının ayrılmaz bir parçası ve başlıca görevidir.

Legal yayının satışına kim katılmalı

MERKEZ KOMİTE SEKRETERLİĞİ

Parti örgütlerimizde genel olarak parti basını ile ilgili çalışmalarda eksikler göze çarpıyor. Legal yayınlarımızın dağıtımı, satışı ve olanaklı en geniş işçi kesimlerine ulaştırılmasında parti örgütlerimiz geride kalıyor. Aynı olgu yayınların mali olarak desteklenmesinde de göze çarpıyor.

Aynı eksiklik yerel parti örgütlerinin merkez organın çoğaltılmasına ve dağıtılmasına yeterince enerjik yaklaşmayışlarında da yansıyor. Yerel parti komitelerinin illegal bildiri, broşür vb. yayınlamamasında da sorun kendini gösteriyor.

Kısacası parti örgütlerimizin parti basınına yaklaşımında hızla düzeltilmesi gereken bir dizi yön var.

Önce Lenin'in kaleme aldığı, Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin, 1913'te toplanan Merkez Komitesi ve Parti Görevlilerinin Ortak Konferansı'nın "Parti Basını" üzerine Kararına bir göz atalım:

"1. Konferans Sosyal-Demokrat ajitasyon ve örgütlenmede legal basının büyük önemine işaret eder ve bu nedenle parti örgütlerini ve tüm sınıf bilinçli işçileri, olanaklı en yaygın dağıtımı sağlayarak, yığınsal kollektif abonelik örgütleyerek ve düzenli katkı toplayarak, legal basına yaptıkları yardımı daha da artırmaya çağırır. Konferans, bu katkıların parti üyelik aidatları olarak sayıldığını bir kez daha tekrar eder.

"(...)

"5. Konferans, parti yayınevlerinin dikkatini, yaygın bir dizi popüler, Sosyal-Demokrat ajitasyon ve propoganda broşürü yanınlanmasına olan büyük gereksinime çeker.

"6. Son dönemde devrimci yığın savaşımının yoğunlaşması ve bu savaşımın (legal basının yapamayacağı) tüm ayrıntıları ile yansıtılması gereğini göz önünde tutan Konferans, yeraltı parti yayın çalışmasının her yolla geliştirilmesini harekete geçirmeye özel bir dikkat göstermeye çağırır; illegal broşür ve bildirilere vb.'ye ek olarak illegal parti organının (merkez organın) daha sık ve düzenli yayınlanmasının sağlanması yaşamsal önemdedir." *(Lenin, Toplu Yapıtlar, C.19, S.423)*

Lenin'in o dönemde parti basını üzerine planı legal gazete, legal kitap-broşür ve illegal merkez organ ve bildiri-broşür etrafında örülmüştür. Günümüz koşullarında partimizin basını da aynı eksenler etrafında örgütlenmektedir. Bu nedenle Lenin'in o günlerde söylediklerinden öğreneceğimiz çok şey var.

Yukarıdaki konferans kararı, 1912'nin nisan ayında *Pravda*'nın legal günlük gazete olarak yayınlanmasının ardından neredeyse bir yıl sonra alınmış. St. Petersburg işçilerinin girişimi ile yayına başlayan *Pravda*'yı işçi gurupları, daha yayınlanmaya başlamadan, aralarında para toplayarak desteklemişlerdi. Lenin, *"Al tı Aylık Çalışmanın Sonuçları"* adlı makalesinde Ocak ve Haziran ayları arasındaki altı aylık dönemde, işçi guruplarının 504 kez aralarında para toplayarak gazeteye yolladıklarını belirterek, şöyle yazıyor:

"Haziran'da gurupların katkılarının sayısı mart sayısının altına düştü. Doğaldır ki, işçilerin günlük gazetesi ortaya çıktıktan *sonra, bir başka* yardım biçiminin, yani abone olmak ve onu diğer işçiler, tanıdıklar, hemşehriler vb. arasında dağıtmak, doğduğu ve belirleyici önem kazandığı gerçeğini dikkate almak gerek. *Pravda*'nın politik bilinçli dostları, kendilerini yalnızca ona abone olmakla sınırlamadılar, onu başka arkadaşlarına verdiler ya da diğer fabrikalarda, komşu evlerde ya da apartmanlarda, kırlık bölgelerde tanınması için örnek olarak diğer arkadaşlarına yolladılar vb. Ne yazık ki, *bu cins* gurup yardımı üzerine tam istatistik bilgi edinmeye olanak yok." *(Lenin, Toplu Yapıtlar, C.18, s.193)*

Bir ay sonraki *"İşçiler ve* Pravda" başlıklı makalesinde Lenin, *Pravda*'ya toplu katkı yapan grupların sayısının 551'e çıktığını belirtiyor.

Burada yansıyan anlayışa karşın, bugün bazı parti örgütlerimizde "legal yayının satışına kim katılmalı" sorusu sorulabiliyor. Yalnızca bu sorunun soruluyor olması bile, bu yoldaşların parti basınının can alıcı önemini kavramadığını gösteriyor.

Her komünist için ve her sınıf bilinçli işçi için, partinin legal yayınlarını dağıtmak, satmak yığınlar içinde parti çalışmasının ayrılmaz bir parçası ve başlıca görevidir. Tüm olanakları seferber ederek bu işe yüklenmek, abone kampanyaları açmak, yayınların değişik bölgelere ulaşmasını ve tanıtılmasını sağlamak, her gün başarılması gereken temel görevlerdir.

Bu görevin ilk ve temel adımı elden dağıtım ve satışı örgütlemektir. Her yoldaş çalışma bölgesinde yayınların tüm sempatizanların, ve tüm ileri işçilerin eline ulaşmasını sağlamalıdır. Birimler fabrika önlerinde, semt kahvelerinde, yığın eylemlerinde toplu satışlar yapmalıdır.

Bunun yanısıra ticari şirketler eliyle yapılan dağıtımın etkinliğini izlemek, yayınlarımızı bulundurmayan satıcılardan yayınları getirmesini istemek de bu görevin bir parçasıdır. Yayınlarımızın işçi mahallelerinde afiş ve duvar yazıları ile duyurulması ve buna benzer tüm çalışmalar da bu görevin parçasıdır.

Bu çalışmanın önemli bir parçası yayınların elden satışından elde edilen gelirlerin düzenli olarak yollanmasıdır. Bununla da yetinilemez. Her yoldaş çalışma alanında yayınların desteklenmesi için abone ve bağış kampanyaları örgütlemelidir.

Parti legal yayınları işçilerin, emekçilerin yaşamını ve savaşımını en ayrıntılı yansıtabilmek için, yerel haberler, fotoğraflar ve yazılarla desteklenmelidir. Her yoldaş, bir muhabir gibi çalışmalıdır. Partisiz ileri işçileri yazmaya teşvik etmelidir. Böyle işçilerle *işçi muhabir gurupları* kurmalı ve bu ekipleri düzenli çalışmaya yöneltmelidir.

Parti legal ve illegal yayınlarının topluca okunması temelinde eğitim çevreleri, okuma gurupları kurmak, burada tartışmak, kafalara takılan sorulara yanıt getirmek, yanıt getiremediği soruları yayınlara iletmek bu çalışmanın parçalarıdır.

Görev böyle anlaşıldığında bu çalışmaya kimin katılacağı sorusu ne kadar yabancı kalıyor, değil mi?

Kitap ve broşür biçimindeki yayınlar konusunda da aynı eksiklerimiz yansıyor. Bir yandan Türkiye'nin en ciddi toplumsal sorunlarına açınım getiren, öte yandan Türkiye solunda varolan yanlış görüşleri kökünden silkeleyen, bilgi veren, işçi sınıfımızın acil sorunlarına yanıt getiren yayınlarımız var. Bir o kadarı da yayınlanmak için sırasını bekliyor. Üstelik bu yayınlar ticari dağıtım eliyle yüksek ölçüde satılıyor.

Ancak parti örgütleri, kitap ve broşürlerin elden dağıtımı, bu yayınları ilişki kurma ve tartışma platformunun merkezi yapma yönlerinde tutuk kalıyor.

İllegal yayın alanında sorunun yansıması merkez organın yerel olanaklarla yeterince çoğaltılmamasında ve olanaklı en geniş dağıtımının yapılmamasında yansıyor. Bazı yörelerde yayınların yoldaşların eline ulaşması bile kabul edilemez derecede uzun süre alıyor. İllegal bildiri yayınlanması ve dağıtımı da gerekenle karşılaştırıldığında son derece yetersiz.

Bütün bunlar neyi gösteriyor?

Birincisi, legal yayınlara karşı tutuklukta kendini yansıtan, legal alanda kıyasıya demokrasi kavgasına karşı çekingenliktir. Bu biçim altında çalışmanın getirdiği riskler, bu alanda verilecek kavganın getireceği kazanımlarla karşılaştırıldığında küçüktür. Ancak bu ilk adımda kolayca görülebilen bir olgu değildir. Bu yolda pratik en güzel gösterge olacaktır ve olmaktadır.

Nerede parti örgütlerimiz, geç kalmış da olsa, bu alanda yeni ve güzel başlangıç yaptılarsa, orada örgütün ve çalışmaların gelişme hızı arttı. Fabrika önlerinde toplu satış örgütlenmesi, çalışmanın düzenli bir parçası haline geldiği her bölgede alınan sonuçlar, bu çalışmaya katılan yoldaşları bile *şaşırttı*. Şimdi bu deneyimleri merkez organa yazmanın ve başarılı örnekleri diğer yörelere yaymanın zamanıdır.

Parti basınına karşı tutumdaki eksiklerimizin ikinci yönü, legal yayınlar başladıktan sonra, ve özellikle legal alanda yığın çalışması yerleştikçe illegal yayınlara gereken önemin verilmemesi ile kendini gösteren, illegal çalışmadan çekingenliktir.

Potansiyel olarak bu, sorunun birinci yanından daha tehlikeli bir hata olarak görülebilir. Ancak bu aldatıcıdır. Sorun bir olgunun iki farklı yansımasıdır. Sorunun kaynağı, içinden geçmekte olduğumuz gericilik döneminin örgütümüz üzerindeki basıncıdır.

Gericilik dönemi, ülkemiz sınıf savaşımı üzerine etkilerini her alanda göstermektedir. Parti merkezinin sorunu önceden görmesi, altında yatan dinamikleri göstermesi, sorunun aşılması için yapılması gereken işleri belirlemesi, bu olgunun örgüt üzerinde bir basınç yapmasının önünde tek başına bir engel değildir.

Örgütümüz üzerine de çöken bu basınca karşı direnmenin tek yolu, *her düzeydeki* yoldaşın, yapılması gereken işleri iyi kavraması ve bu işler üzerinde yoğunlaşarak çalışmasıdır.

Günümüz koşullarında her örgütümüz, her yoldaşımız disiplini yükseltme, ideolojik savaşımı artırma, sınıfın günlük kavgasının içine dalma, toplumumuzun tarihsel öneme sahip şansı Alevilik geleneği ile işçi sınıfının savaşımını ve örgütlenmesini bütünleştirme, her türlü milliyetçiliğe karşı işçi sınıfının enternasyonalist tutumunu savunma, legal odaklarımız eliyle eylemci ve atılgan bir demokrasi kavgasını yürütme görevi ile karşı karşıyadır.

Tüm bu görevlerin başarılmasında, birbiri ile bütünleşmesinde, eşgüdümlü ve sonuç alıcı hale gelmesinde, legali ve illegali ile bir bütün olarak parti basını kilit öneme sahiptir. Bugün dünya burjuvazisinin saldırısı önünde teslim olmamanın tek yolu, parti basınını güçlendirmek için canla başla savaşmaktır. Bu savaşım, her küçük mevziyi kazanmak için nice özveriler gerektiren bir *yıpratma savaşıdır.*

Bu savaşım, en başta her yoldaştan, her örgüt biriminden ve her düzeydeki yönetici yoldaştan büyük özveri ister. Komünistler için büyük özverinin kaynağı ise işçi sınıfına devrimci inançta ve Marksizmi derinden öğrenmektedir. Bu iki kaynağı da pekiştiren, tüm yoldaşları birbirine bağlayan halka parti basınıdır.

Parti basını aynı zamanda komünistlerden fışkıran devrimci enerjinin, teslimiyet bilmez kavgacılığın, yüksek bilincin ve derin bilginin, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm topluma yayılmasında temel taşıyıcı kayıştır.

Gün tüm yoldaşların ve örgütlerin bu bilinçle parti basınını güçlendirmeye odaklaşması günüdür. Bugünkü dağıtım ve satış sayılarımızı kat be kat arttırmak olanaklıdır. Aynı potansiyel yayınları yazı, haber, bilgi ve fotoğrafla beslemek için de vardır. Yayınları mali olarak desteklemek, abone kampanyaları açmak, bağış kampanyaları yürütmek başarılabilir somut görevlerdir.

Komünistler bu görevi başarmak üzere ileriye atılmalıdır. Tüm dünyayı saran, Türkiye üzerinde etkisi gittikçe belirginleşen gericilik döneminde, zaferin tek garantisi, çalışmalarımızdaki başarının temel ölçütü, bu göreve yanaşımımız ve aldığımız sonuçlar olacaktır.

GÜNÜMÜZÜN EN DEVRİMCİ GÖREVİ PARTİ BASININI GÜÇLENDİRMEKTİR

Fabrika önünde yayınımızın toplu satışını yaptık

Bir sonrakini iple çekiyorum

Her konuda doğru ideolojik perspektifi yalnızca ve yalnızca partimiz veriyor. Bunu kendimize saklamamalıyız. Partimizin sesini en geniş yığınlara duyurmak için çeşitli yöntemler bulmalıyız.

R. Yürükoğlu yoldaşın *İşçinin Sesi*'nin 419. sayısındaki "15. Özveri Taarruzu Başlarken" yazısını okudum. Orada da söylendiği gibi her konuda doğru ideolojik perspektifi yalnızca ve yalnızca partimiz veriyor. Bunu bütün yoldaşlarım hayatın içinde görüyor ve izliyor. Bu bize siyasi arenada büyük avantaj sağlıyor. Ama Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi biz ideolojimizi ulaştırmamız gereken çevreye ulaştırmak için yeteri kadar çok çalışmıyoruz. Özellikle yoldaşın Türkiye'deki yoldaşlara parantez içinde yaptığı eleştiri çok haklı bir eleştiridir. Bu konuda herkes şapkasını önüne koyup düşünmeye başlamalıdır. Ben düşünmeye başladım bile.

Her konudaki doğrularımızı, ulaştırmak istediğimiz, işçi sınıfına ve diğer emekçi katmanlara ulaştırmamızın en etkin yolu legal yayınlarımızdır. Ve bu yüzden en çok önem vermemiz gereken ve çalışmamızı üzerine oturtmamız gereken amacımız yayındır. Yayınımızın nasıl mali zorluklar altında çıktığını her yoldaşın tahmin ettiğine, edebileceğine eminim. Büyük özverilerle çıkıyor. Ve amacı partimizin sesini en geniş yığınlara duyurmak. Amacına ulaşmasının ise bugün tek bir koşulu var: Bizim dergimizi satmak ve sattırmak için hırsla, inatla uğraşmamız.

Burjuva basın, burjuva dergiler reklamla satıyor. Ama bizim onlar gibi yoğun reklam kampanyaları yapacak ne maddi gücümüz var, ne de burjuvazi o yöntemleri kullanmamıza izin verir. Eee, o zaman ne yapacağız? Elleri kollarıı bağlayıp oturacak mıyız? Hayır, biz de kendimize has reklam yöntemleri bulacağız.

İki gün önce, bu yöntemlerden birini gerçekleştirdik. Fabrika önünde dergimizin toplu satışını yaptık.

Dergimizin eğitim çalışmasından sonra, satış için oluşturduğumuz ekiple daha önce belirlediğimiz fabrika önüne gittik. Beş arkadaş ellerimizdeki dergileri tam vardiya çıkışında bağıra bağıra satmaya başladık. İşçilerin bir kısmı gülerek bakıyor geçiyor. Bir kısmı merakla bakmak için duruyordu. Bir kısmı da ilgilenmeden uzaktan geçiyordu. Ama geneliyle durup bizimle konuştular. Bazısı ucuz, bazısı pahalı buldu. Ve beş dergi sattık. beş derginin az olduğunu biliyorum. Ama bu moralimi bozmadı. Çünkü ilk gittiğimiz bir fabrikada, ilk başta kapış-kapuş gitmeyeceğini biliyorduk. Amacımız dergimizi tanıtmaktı. Ve başardık. Orada alamayan ya da almaya çekinen bir çok işçi bayide gördüğü zaman alacaktır. Bundan eminim. Hiç olmazsa böyle bir dergi olduğunu öğrendiler. Ve tabii ki bir kez gidip bırakmayacağız. Pilot fabrikalar belirleyip vardiyalara gideceğiz.

Bunun yanısıra satışa katılan arkadaşlarımızın hepsi için, bu, ilk tecrübeydi. Organizasyonda bir iki terslik yaşadık. Ama herkes bu işin nasıl yapılacağını gördü ve öğrendi. Ve gerçekten benim çok hoşuma gitti. Satışa gideceğim günü iple çekiyorum ve bundan sonrakilerde çok daha coşkulu ve atak olacağım.

Hatice Yılmaz, İstanbul

Haydin canlar haydin!

İster genel ister özel olsun, dönem ve durum değerlendirmesi gibi saptamalarımızda hep objektif değerlendirmeler yaparız. En son 7. Kongre'mizde "Türkiye'nin gereksinimi parti" belgisinin geçerliliğini koruduğunu söyledik. Bu gereksinim her geçen gün artıyor.

İşte tam da bunlarla bağlı olarak geçenlerde yaşadığım bir örneği sizlere anlatmak istiyorum.

Seçimlerden bir hafta önce sendikada başka örgütten arkadaşlarla oturuyorduk. Tartışmamız "seçimlerde ne yapacaksınız" sorusunun bana yöneltilmesiyle başladı. Ben önümüzdeki seçimlerde işçi sınıfının ve onun öncüsü komünist partisinin ne yapması gerektiğini anlatmaya çalıştım. Söylediğim hiçbir şeyi kabul etmediler tabii.

Tartışmanın kapsamı genişledi, derinleşti, feodalizme, sınıflara, burjuva demokrasisine gitti. Bu arada şunu söylemeliyim ki, daha tartışmanın başlarında ben malup çıkacağım duygusuna kapıldığımdan, daha onlar sorularını sorarken, kafamdaki bilgileri toparlamaya çalışıyordum. Sonra baktım, kendilerine Marksist-Leninist diyen bu arkadaşların getirdiği açıklamaların ne sınıfsal, ne de siyasal bir temeli vardı. Gereksinimleri vardı doğru bilgilere. İnanın yoldaşlar işçi sınıfına bu doğruları anlatmak, onlarla tartışmak çok kolay oluyor da, böyle kalıplaşmışlara *birşeyi* kabul ettirebilmek, onlarla tartışmak çok zor.

Tartışmadan hiç de tahmin etmediğim bir sonuçla ayrılmıştım. Kafalarına vurmuştum cahilliklerini. Kazanan her zamanki gibi Marksizm-Leninizm ve onun yolundan gidenler oldu. Bütün bunlardan sonra gelmek istediğim bir nokta var.

İdeolojimizin pırıl pırıl olduğu gün gibi açıktır. Son yaşadığım deney de bunu bana bir kez daha gösterdi. Zaten buna inanmasaydık bütün güçlüklere rağmen bu zor dönemde kavganın içinde olmazdık. Bu işin bir yanı. Bir de bize düşen görevler yanı var. Türkiye'de çalışma yapan yoldaşları kastederek Yürükoğlu yoldaş ne dedi:

"Düzgün yapamadılar. Merkezdeki çalışma temposunun yarısını Türkiye'de koysunlar, en zor koşullarda bugünden çok daha iyiye gideriz." (*İşçinin Sesi*, sayı. 419)

Bu çok ağır fakat haklı bir eleştiridir. Bu eksiklerin en başında, söylenenleri hayata geçirmedeki az çalışma, gerektiği kadar çalışmama geliyor. Eksiklikleri görmek, deneylerden yararlanmak güzel de, bunlar, doğrularla, olması gerekenle doldurulur ve deneylerden ders çıkartılırsa anlamını bulur. Benim çıkardığım dersler şunlardır:

1. Hayatın her alanında düzenli ve programlı yaşamak.

2. "Özel sorunları" yaşamımızın ana noktası yapmayı bırakıp, devrim için özverili, kararlı, fedakar ve cesur savaşım yürütebilmek.

3. Kendimize güveni geliştirebilmek.

4. Legal odaklardan ve olanaklardan komünistçe yararlanabilmek.

5. Eğitimi hiçbir şekilde elden bırakmamak.

6. Yönetici kadro açığını kapatabilmek için, kendimizden başlayarak, bu yolda çaba sarfetmek.

7. Yığınlarla bağ kurabilmek değil *kurmak*.

8. İdeolojimizi yığınlara ulaştırmak.

9. Her yerde (birim toplantısında, dernekte, evde, işte) komünist yaşamı ve *disiplini* elden bırakmamak.

Bunlar bütün herşeyi kapsamıyor. Fazla söze gerek yok. Görev bizim görevimiz. Eksikliklerimizi gidermek için haydin yoldaşlar, canlar işbaşına!

Nergis Yılmaz, İstanbul

ANAHTAR

Sovyet Hükümetının Acil

Mart-Nisan 1918'de yazılan ve *Pravda* ve *İzvestiya* gazetelerinde yayınlanan "Sovyet Hükümetinin Acil Görevleri" adlı makalesinde Lenin, devrim sonrasında, son derece zor koşullarda sosyalist kuruculuk görevine girişen Rusya proletaryasına ve komünistlere günün görevlerinin açılımını yapıyor. Devrimden yetmiş yıl sonra Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin çöküşünün nedenlerini, bunun maddi ve tarihsel temellerini, partinin başarması gereken ve giderek ihmal edilen, daha sonra da tümüyle ortadan kaldırılan aktif yığın demokrasisini geliştirme görevini, derinden kavramak için son derece önemli olan bu makaleden bazı bölümlerin çevirisini veriyoruz.

Her sosyalist devrimde -ve dolayısıyla da 25 Ekim 1917'de başlayan Rusya'daki sosyalist devrimde de- proletaryanın ve onun yönlendirdiği yoksul köylülerin ana görevi, onmilyonlarca insanın yaşaması için gerekli olan malların planlı bir şekilde üretimini ve dağıtımını kapsayan son derece karmaşık ve hassas bir yeni örgütsel ilişkiler sistemi kurmak için olumlu ya da yapıcı çalışmadır.

(...)

Ana zorluk, ekonomik alanda, tam adıyla, malların üretimi ve dağıtımının üzerinde denetimin, genel ve en sıkı muhasebenin kurulmasında, emek üretkenliğini artırmada ve üretimin *pratikte toplumsallaştırılmasında* yatmaktadır.

(...)

Biz, Bolşevik partisi, Rusya'yı *ikna etik.* Rusya'yı yoksullar için zenginlerden, emekçi halk için sömürücülerden kazandık. Şimdi Rusya'yı *idare etmeliyiz.* Bugünkü durumun bütün özelliği, bütün zorluğu, halkı ikna etme ve sömürücüleri silahlı güçle bastırma ana görevinden, *idare etme* ana görevine *geçişin özgül özelliklerini* kavramada yatmaktadır.

(...)

Düzenli ve dürüst bir şekilde para hesabı tutun, tutumlu olun, tembellik etmeyin, hırsızlık yapmayın, en sıkı çalışma disiplinini uygulayın - devrimci proletaryanın, burjuvazi sömürücü bir sınıf olarak egemenliğini gizlemek için kullandığı sürece, haklı olarak karşı çıktığı bu sloganlar, burjuvazinin alaşağı edilmesinden bu yana, dönemin acil ve ana sloganları haline gelmektedir.

(...)

Devrimimizi Batı Avrupa devrimlerinin ölçüsüne vurursak, şu anda aşağı yukarı 1793 ve 1871'de ulaşılan düzeyde olduğumuzu görürüz. Bu düzeye eriştiğimiz için ve kuşkusuz bir bakıma da biraz daha ileri gittiğimiz için, yani bütün Rusya'da en yüksek devlet *biçimi* olan Sovyet iktidarını ilan ettiğimiz ve kurduğumuz için, haklı olarak gurur duyabiliriz. Ne var ki hiçbir biçimde başardığımız şeylerle yetinemeyiz, çünkü sosyalizme geçişe daha yeni başladık ve *bu* alanda sonuç alıcı olan şeyi *henüz gerçekleştirmedik.*

Sonuç alıcı şey, ülke çapında ve en sıkı muhasebenin ve malların üretimi ve dağıtımının denetimini örütlemektir. Oysa, ekonominin burjuvazinin elinden aldığımız alanlarında ve dallarında ve işletmelerde *henüz* muhasebe ve denetimi kuramadık; ve bu olmadan da, sosyalizmi kurmanın ikinci ve aynı ölçüde can alıcı maddi koşulunu, yani ülke çapında emek üretkenliğini artırmayı, gerçekleştirmek düşünülmez bile.

(...)

Sermayeyi bugüne kadar sürdürdüğümüz hızda mülküzleştirmeye devam etmeye karar verseydik, kuşkusuz yenilgiye uğrardık, çünkü proleter muhasebe ve denetimini örgütleme çalışmamız açıkça -her düşünen kişi için açıkça- *doğrudan doğruya* "mülküsüzleştirenlerin mülküsüzleştirilmesi" çalışmasının *gerisinde kalmıştır.*

(...)

Şimdi eski burjuva yönteme başvurmak ve en üst burjuva uzmanlarının "hizmetlerine" karşılık çok yüksek ücretler ödemeyi kabul etmemek zorundayız. Konuya yabancı olmayan herkes bunu değerlendirebilir ama herkes bu önlemin proletarya devleti tarafından benimsenmesinin önemi üzerinde düşünmüyor. Açıktır ki, bu önlem bir uzlaşma, tüm maaşların ortalama işçinin ücreti düzeyine indirilmesini ve mevki düşkünlüğüne karşı sadece lafla değil işle de savaşım verilmesini isteyen, Paris Komünü'nün ve her proletarya iktidarının ilkelerinden bir uzaklaşmadır.

Üstelik bu önlemin, yalnızca sermayeye (çünkü sermaye paranın bir toplamı değil, belirli bir toplumsal ilişkidir) karşı saldırının -belirli bir alanda ve belirli bir dereceye kadar- durdurulmasını getirmekle kalmadığı açıktır; bu önlem aynı zamanda en başından beri yüksek maaşları ortalama işçinin ücreti düzeyine indirilmesi siyasetini ilan eden ve uygulayan sosyalist Sovyet devlet iktidarımız açısından da *bir geri adımdır.*

Hiç kuşkusuz burjuvazinin uşakları, özellikle menşevikler, *Novoya Zhizn*'ciler ve Sağ Sosyalist-Devrimciler gibi küçük balıklar, geri adım atmakta olduğumuzu itiraf ettiğimiz için gülüyorlar. Ama biz onların gülüşlerine aldırmıyoruz. Biz, sosyalizme giden son derece zor ve yeni yolun özgül özelliklerini, hatalarımızı ve zaaflarımızı gizlemeden incelemek ve yapılmadan bırakılmış işleri zaman geçirmeden yapmaya çalışmak zorundayız. Burjuva uzmanların son derece yüksek maaşlarla işe alınması gerçeğinin, Paris Komünü'nün ilkelerinden bir uzaklaşma olduğunu halktan gizlemek, burjuva politikacıları düzeyine düşmek ve halkı aldatmak olurdu.

(...)

Biz kendimiz, işçiler ve köylüler, burjuva uzmanlarını bize öğretmeleri için kullanarak, en iyi çalışma disiplinini ve emeğin en modern tekniklerini ne kadar çabuk öğrenirsek, kendimizi bu uzmanlara "haraç" ödemekten o kadar çabuk kurtarırız.

(...)

Her sosyalist devrimde, proletarya iktidarı ele geçirme sorununu çözdükten sonra ve mülküsüzleştirenleri mülküsüzleştirme ve onların direnişlerini bastırma görevi esas olarak gerçekleştirildiği ölçüde, kapitalizmden daha üstün bir toplumsal sistem yaratmak, yani emek üretkenliğini artırmak ve bu çerçevede (ve bu amaçla) emeğin daha iyi örgütlenmesini gerçekleştirmek temel görevi öne çıkar. Sovyet devletimizi, -Kerenski'lerden Kornilov'lara kadar- sömürücülere karşı zafer kazandığı için, bugün tam da bu görevi doğrudan doğruya ele alabilme, onunla ciddi bir biçimde uğraşma durumdadır. Ve işte bu noktada, merkezi hükümeti birkaç gün içinde devralmak olanaklı olduğu halde, sömürücülerin askeri direnişini (ve sabotajını), büyük bir ülkenin çeşitli bölgelerinde yer alsa bile birkaç hafta içinde kırmak olanaklı olduğu halde, emek üretkenliğini artırma sorunun temel çözümünün, her koşulda (özellikle de son derece yıkıcı ve korkunç bir savaştan sonra) uzun yıllar alacağı birden bire apaçık hale gelir. Bu çalışmanın uzun süre istiyor olması kuşkusuz objektif koşullarca dayatılır.

Emek üretkenliğinin artırılması, herşeyden önce büyük ölçekli sanayinin maddi temelinin kurulmuş olmasına, yani yakıt, demir, makina ve kimya sanayilerindeki üretimin gelişmişliğine bağlıdır. Rusya Sovyet Cumhuriyeti, Brest barışından sonra bile, muazzam demir madeni rezervlerine (Urallar'da), Batı Sibirya'da (kömür), Kafkasya'da ve Günyedoğu'da (petrol) ve Merkezi Rusya'da (turba) yakıta, muazzam kereste rezervine, su enerjisine, kimya sanayisi için hammaddelere (Karabugaz) vb. sahiptir. Bu doğal kaynakların modern teknoloji yöntemleriyle işletilmesi, üretici güçlerin eşi görülmedik ölçüde gelişmesinin temelini yaratacaktır.

Emek üretkenliğini artırmanın bir diğer koşulu, en başta, nüfusun kitlesinin eğitim ve kültür düzeyini yükseltmektir. Bu günümüzde son derece hızlı bir biçimde gerçekleşmektedir, bu gerçek burjuva bakış açısının kör ettikleri tarafından görülememektedir; onlar, Sovyet örgütlenme biçimi sayesinde halkın "aşağı tabakaları" arasında, aydınlanmaya ve girişkenlik kazanmaya nasıl bir çoşkunun gelişmekte olduğunu kavrayamıyorlar. İkincisi, ekonomik yeniden canlanmanın bir koşulu da, çalışan halkın disiplinini, ustalığını, etkinliğini, emek yoğunluğunu artırmak ve onu daha iyi örgütlemektir.

Burjuvazinin kendilerini korkutmasına izin verenlere ya da kendi çıkarları için burjuvaziye hizmet edenlere inanacak olursak, bu alanda durum özellikle kötü, hatta umutsuzdur. Bu insanlar, eski sistemi destekleyenlerin kaos, anarşi vb. üzerine yaygara koparmadıkları bir devrim olmadığını ve olamayacağını anlamıyorlar. Doğaldır ki, eşi görülmedik derecede zalim bir boyunduruktan daha yeni kurtulmuş halkın arasında derin ve yaygın bir kaynaşma ve kaynama vardır; halkın, emek disiplininin yeni ilkelerini geliştirmesi çok uzun sürecek bir süreçtir, ve bu süreç toprak ağalarına ve burjuvaziye karşı tam zafer kazanılmadan önce başlamayamaz bile.

(...)

Rusya proletaryasının daha sınıf bilinçli öncüsü, şimdiden emek disiplinini geliştirme görevini önüne koymuştur. Örneğin, hem Maden İşçileri Sendikası Merkez Komitesi, hem de Sendikalar Merkez Konseyi, gerekli önlem ve kararnamelerin taslağını hazırlamaya başlamıştır. Bu çalışma desteklenmeli ve son hızla ilerletilmelidir. Parça başına çalışma sorunu ele alınmalı ve pratikte denenmelidir; Taylor sisteminde bilimsel ve ilerici olan yanları uygulama sorunu ele alınmalıdır; ücretlerin, üretilen malların toplam miktarına ya da demiryollarının, su ulaşımı sisteminin vb. yaptığı işe miktarına uygun düşmesini sağlamalıyız, vb.

İleri ülkelerin halkıyla karşılaştırıldığında Rusyalı kötü bir işçidir. Çarlık rejimi altında, ve serfliğin süregiden etkileri altında olduğu gözönünde tutulursa, başka türlü olmazdı da. Sovyet hükümetinin halkın önüne bütün boyutlarıyla koyması gereken görev, çalışmayı öğrenmektir. Taylor sistemi, kapitalizmin bu konudaki son sözü, bütün diğer kapitalist ilerlemeler gibi, burjuva sömürüsünün inceltilmiş zorbalığı ile çalışma sırasındaki mekanik hareketlerin analizi alanında ulaşılan en büyük bilimsel başarıların yani, gereksiz ve zor hareketlerin ayıklanmasının, doğru çalışma yöntemlerinin yaratılmasının, muhasebe ve denetimde en iyi sistemin uygulanmasının, vb. bir bileşimidir. Sovyet Cumhuriyeti ne pahasına olursa olsun bu alandaki bilimsel ve teknik kazanımlarda değerli olan ne varsa onları benimsemelidir. Sosyalizmin kuruluşunun olanağı, tümüyle, Sovyet iktidarı ve Sovyet idari örgütlenmesi ile kapitalizmin en son kazanımlarını birleştirmedeki başarımıza bağlıdır. Rusya'da Taylor sisteminin incelenmesini

Görevleri

ve öğretimini örgütlemeliyiz ve onu sistemli olarak denemeli ve kendi amaçlarımıza uyarlamalıyız. Emek üretkenliğini artırmaya çalışırken, aynı zamanda, bir yandan, rekabetin sosyalist örgütlenmesinin temellerinin atılmasını gerektiren, ve öte yandan da, proletarya diktatörlüğü sloganının içinin, korkak bir proleter hükümetinin pratiği ile boşaltılmasını önleyecek biçimde, zorlamanın kullanılmasını gerektiren, kapitalizminden sosyalizme geçiş döneminin özgül özelliklerini hesaba katmalıyız.

(...)

Eğer anarşist değilsek, devletin, *yani, zor kullanmanın*, kapitalizmden sosyalizme geçiş için gerekli olduğunu kabul etmeliyiz. Bu zor kullanmanın biçimini, verili devrimci sınıfın gelişme derecesi ve, örneğin uzun ve gerici bir savaşın mirası, burjuvazi ve küçük burjuvazinin gösterdikleri direnme biçimleri gibi, özel koşullar belirler. Bu nedenle, Sovyet (*yani* sosyalist) demokrasi ile bireylerin diktatörce yetkiler kullanması arasında ilkesel bir çelişki *yoktur*. Proletarya diktatörlüğü ile burjuva diktatörlüğü arasındaki fark, birincisinin, sömürülen çoğunluğun çıkarına sömürücü azınlığı vurması, ve yalnızca çalışan ve sömürülen halk tarafından - yine bireyler aracılığıyla- uygulanması değil, aynı zamanda halkı tarihi yaratan eylemlere seferber etmek üzere kurulmuş olan örgütler tarafından da uygulanmasıdır. (Sovyet örgütleri, bu türden örgütlerdir.)

İçinde bulunduğumuz anın özgül görevleri açısından, bireylerin diktatörce yetkilerinin önemine ilişkin ikinci soruya gelince, - sosyalizmin maddi kaynağı, üretici kaynağı, temeli olan- büyük ölçekli makina sanayisinin, yüzlerce, binlerce ve onbinlerce insanın ortak emeğini yöneten mutlak ve kesin bir *irade birliğini* gerektirdiğini söylemek zorundayız. Bunun teknik, ekonomik ve tarihsel zorunluluğu açıktır, ve sosyalizm üzerine düşünen herkes bunu her zaman sosyalizmin koşullarından biri olarak görmüştür. Ama kesin irade birliği nasıl sağlanabilir? Binlerce kişinin iradelerini bir kişinin iradesine bağımlı kılması ile.

Eğer ortak çalışmaya katılanların ideal bir sınıf bilinci ve disiplini varsa, bu bağımlılık bir orkestra şefinin yumuşak yönetimi gibi birşey olur. Ama eğer ideal disiplin ve sınıf bilinci yoksa, diktatörlüğün en keskin biçimlerini alabilir. Ama ne olursa olsun, tek bir iradeye *kayıtsız şartsız bağımlılık* büyük ölçekli makine sanayi modeli üzerinde örgütlenmiş süreçlerin başarısı için mutlak zorunludur. Demiryollarında ise bu iki kat, üç kat daha zorunludur. Bugünkü durumun tüm özgüllüğü, bir siyasal görevden, *yüzeysel olarak* birincisinden tümüyle farklı ikinci bir siyasal göreve geçilmekte oluşundan kaynaklanmaktadır. Devrim, halkın baskı altında teslim olduğu en eski, en güçlü, en ağır prangayı daha yeni parçaladı. Bu dündü. Bugün ise aynı devrim -tam da kendi gelişmesi ve güçlenmesinin çıkarları için, tam da sosyalizmin çıkarları için- halktan, emeğin yöneticilerinin *biricik iradesine sorguz uymasını* istiyor. Doğaldır ki, böyle bir geçiş bir adımda yapılamaz. Açıkcası, böyle bir geçiş ancak büyük sarsıntıların, şokların, eski yollara geri dönmenin, halkı yeni yollara yönelten proleter öncünün büyük çaba göstermesinin bir sonucu olarak gerçekleşebilir.

(...)

Sıradan işçinin yaşam koşullarında (ve bunun sonucu olarak psikolojisinde) buna uygun düşen değişiklik henüz başlamaktadır. Bizim tüm görevimiz, sömürülenlerin kurtuluşa duydukları özlemin sınıf bilinçli sözcüsü Komünist Partisine (Bolşeviklere) düşen görev, bu değişimi değerlendirmek, onun gerekliliğini kavramak, bir çıkış yolu aramakta olan, yorgun halkın önünde yer almak ve onu doğru yola, emek disiplini yoluna, çalışma koşulları *üzerine* yığınsal toplantılarda tartışmak görevi ile çalışma *sırasında* Sovyet yöneticisinin, diktatörün iradesine sorgusuz uyma görevini eşgüdümleştirme yoluna sokmaktır.

(...)

Ancak halk toplantılarında tartışma olmaksızın, ezilen yığınlar, sömürücülerin onlara dayattıkları disiplinden, bilinçli ve gönüllü disipline asla geçemezlerdi. Halk toplantılarında soruların dile getirilmesi, çalışan halkın gerçek demokrasisidir, onlar için bükülmüş bellerini düzeltmenin, yeni bir yaşama uyanmanın yoludur, her türlü haşaratı (sömürücüler, emeryalistler, toprak sahipleri ve kapitalistler) kendi elleriyle temizleme yolunda attıkları ilk adımlardır, ve kendilerine yabancı, soylular ya da burjuva değil, kendi *Sovyet* iktidarlarının ilkeleri üzerinde, kendileri için, kendi yordamlarınca, kendilerini geliştirmeyi öğrenme yoludur.

(...)

Kendi kazandıklarımızı, kendi yayınladığımız karamnameleri, yaptığımız yasaları, tartıştıklarımızı, planladıklarımızı sağlamlaştırmalıyız - bütün bunları *günlük çalışma disiplininin* istikrarlı biçimleri içinde sağlamlaştırmalıyız. Bu en güç ama aynı zamanda en zevkli görevdir, çünkü yalnızca bu görevin yerine getirilmesi bize bir sosyalist sistem verebilir. Çalışan halkın - bendini aşan, çalkantılı ve yükselen bir ilk bahar seli benzeri- "halk toplantısı" demokrasisini, işyerindeki *demir* disiplin ile, çalışırken tek bir kişinin, Sovyet yöneticisinin iradesine *sorgusuz uyma* ile birleştirmeyi öğrenmeliyiz.

Kavganın ürünü olacak

Yeni bir dönem içine girdik. Yeni dönemin çalışması da basıncı da birçok yoldaş için zor olacak.

Yaz dönemi oldukça hantal geçti. Atalete sahip bir yapıyı yeniden harekete geçirmek zor oluyor. Fakat oluyor. Yeter ki çaba harcansın. Ataletten kurtulmak, bunu neyin yarattığını tespit etmek ve ilacını bulmak şart. Ataletin nedeni eylemsizlik, kollektif çalışmanın geri kayması. Kurtulmanın yolu ise eylem ve kollektif çalışmanın öne çıkarılması.

Dünyada konjöktür karşı-devrimci rüzgarın etkisiyle olumsuz yönde esiyor. Türkiye'nin bu rüzgardan payını almaması mümkün değil. Etkileniyor. Koşulların zorlaştığı gün gibi duruyor. Genelde dünya düzeyinde, özelde de Türkiye'de koşullar gittikçe devrim yapmayı zorlaştırıcı yönde gelişiyor. Bol keseden atmanın hiç gereği yok. Yoğun bir antikomünist ideolojik saldırı var. Daha da azacak. Bu yılgınlığı, yanlış düşünceleri getirmemeli.

Üstelik Türkiye'nin özel bir durumu da var. Sınıf çelişkilerinin bu kadar yoğun olduğu, haksızlıkların bu kadar ayyukaya çıktığı bir ülkede toplu çıkışlar olmasa da, tek tek bir çok yerde çıkışlar olacaktır. Bu nedenle bize çok daha fazla görev düşüyor. Tek tek çıkışlardan iyi yararlanmak, bu çıkışları eritmeden, doğuracağı fırsatları ezmeden, istemlerini demokrasi savaşımında sıçrama yapabilecek şekilde eşgüdümlemek gerekiyor.

Her dönem kendi içinde çözümünü de yaratarak gelişir. Bunun için, dönemin getirdiği olanakları yakalamak gerekir. Türkiye en basit demokratik hakların bile kavgayla alındığı bir ülke. Her tarafımız birçok ve yoğun sorun ile dolu. Yeter ki gözümüzü bunlara dikelim, bunların içinden devrim ve sosyalizm kavgası için kârlı çıkmayı hedefleyelim. Olanaklardan yaratıcı sonuçlar çıkarıp, bunu etrafa yayalım.

Burası Türkiye, her koşulda insanları düzenle karşı karşıya getirmek olanaklı. Örneğin, her zaman işten çıkarmalar olacak, ücretlerin ödenmediği yerler olacak, azgınca sömürü olacak, kadın ezilen ve ikinci sınıf vatandaş olacak, çalışan kadınların sorunları dev gibi olacak, ev kadınlarının konumu içler acısı olacak.

Bunlar için sürekli ve yoğun propaganda yapmalıyız. Yararlı olmaya hedefli her yoldaş, kafasını bu noktalara verirse – ki elimizde büyük bir kaynağımız var, yayınlarımız – hantallığı aşmamamız için bir neden göremiyorum.

Bu örnekleri uzatmak istiyorum, çünkü bugün bu tür çalışma bizim candamarımızdır. İşten çıkartılan işçilerle birlikte olalım, onlara işten çıkartılmaların nedeninin kapitalizm olduğunu, daha kısa işgününü, işsizlik sigortasını anlatalım. Gecekondu mu yıkıldı, oraya gidelim, yol, su, elektrik için beraber kavgayı yükseltelim.

Semt örgütlenmesinin hızını çok artırabilecek bir dinamizm var. Bugün, kadınlar mücadelede ön saflarda yer alıyor, bunu artırmak için uğraşalım. Ev kadınlarının üretim sürecine çekilmesinin yollarını gösterelim. İşsizler sendikalara üye olmalı diyoruz. Sendikalar potansiyel olarak işsizler ordusunun bir parçası olan ev kadınlarını da sendikaya üye yapmalı.

> **Her dönem kendi içinde çözümünü de yaratarak gelişir. Bunun için, dönemin getirdiği olanakları yakalamak gerekir. Olanaklardan yaratıcı sonuçlar çıkarıp, bunu etrafa yayalım.**

Sendikalarla diyaloglarımız aslında iyi olmasına rağmen, bunu yeterince değerlendirmiyoruz.

8000 işçi direnişe geçiyorsa, bunlar belediyenin önünde, Konak meydanında 10 gün oturma eylemi yapıyorsa, bölgeki bütün parti örgütleri yönünü buraya çevirmelidir. Bu eylemin düzenlenmesinde amaç ne olursa olsun, komünist partisi bu eylemden yararlanarak çıkmayı bilmek zorundadır. 405 işçi işten atılıyorsa, bu insanlar sendikada eylem yapıyorlarsa parti örgütü, bu eylemi yönlendirmek için orada olmalı.

Son bir örnek: Genel seçimlerde partimizin aldığı tavrı, gidebildiğimiz her yığınsal eylemde yaymak gerekiyordu.

Bunlar sınıfla içiçe olmak, sınıfla birlikte yoğunlaşmak ve onunla olan diyalogu geliştirmek için şarttır.

Legal çalışmada parti imajını korumak çok önemli. Bir kere, legal alan çalışması yalnızca derneklerde, sendikalarda görevli yoldaşların işi değildir, bunu kafalardan atmak gerekir. Yığın örgütlerindeki çalışma ile partinin çalışması güncel eylemde birbirini tamamlar olmalı. Yığınların olduğu yerlerde konuşmalarla, bildirilerle, afişlerle, vb. partinin gün be gün kavganın içinde olduğu insanların beyinlerine kazınmalıdır. Yönlendirme yapılmadır. Bence, bu tür çalışma bizim yöremizde en önemli eksikliktir. Parti de parti.

Legal odakları çalıştırmada bugüne kadar birikimimize uygun bir çalışma yapmadık. Bölgemize bunların düzelmesi için çalışmaların başladığını görmek mümkün. Fakat yolun henüz başındayız.

Bu yeni dönemde belki hızlı sonuçlar alınmayacak, ama *sonuçlar alacağız*, bunu unutmayalım. Nefes daha uzun nefes olmak zorunda. Bugün 3-5 kuruş almak için uğraşıyorsak biz kapitalizmin bunu vermeye gücü olmadığını da biliyoruz. Bu, kavganın ürünü olacak.

F. Dinç, Ege

"Özerk-demorkatik üniversite" demokrasi mücadelesinin parçasıdır

SOMUT SORUNLAR TEMELİNDE YIĞINSAL EYLEM

Yığın çalışmasının her alanında olduğu gibi, öğrenciler arasında da parti çalışması yürütürken, somut sorunları tutarak (ama gerçekten tutarak, ilgilenerek), bu sorunların devrimle olan bağını yığınsal-militan eylemlerle göstermek gerekir. Komünist partisi için, demokrasi mücadelesinin öne çıktığı günümüz koşullarında bu tür çalışma çok daha önemlidir.

Yalçın Sapmaz

Emperyalistleşmek için yanıp tutuşan finans kapital, okulları kendi istediği türden kadro yetiştirme alanı olarak görüyor, tüm eğitimi bu doğrultuda örgütlüyor.

Yığın çalışmasının her alanında olduğu gibi, öğrenciler arasında da parti çalışması yürütürken, somut sorunları tutarak (ama gerçekten tutarak, ilgilenerek), bu sorunların devrimle olan bağını yığınsal-militan eylemlerle göstermek gerekir. Komünist partisi için, demokrasi mücadelesinin öne çıktığı günümüz koşullarında bu tür çalışma çok daha önemlidir. Somut sorunlar temelinde yığınsal eylem, düzenle çelişkilerin en aktif noktaya ulaştığı ve siyasallaştığı eylemdir.

Öğrenci gençliğin yürüttüğü "özerk-demokratik üniversite" kavgası da bu çerçevede önemlidir.

Özerklik (otonomi) varolan örgütlenmelerden bağımsız olmadan örgütlerin genel kuralları dahilinde iç işleyişte serbestliği anlatır. Tam özgürlük değildir. Üniversitelerin burjuva devlet ve eğitim sisteminden kendi alanlarında bağımsız davranabilmeleri özerkliği anlatır. Özerklikten mali, idari ve eğitimin içeriğinde özerkliği anlarız. Mali ve idari özerkliğin sağlanması özerk üniversitenin gerçekleşmesi için çok önemlidir. Üniversite yönetiminin, Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK) tarafından değil, üniversitelerdeki öğretim görevlileri, çalışanlar ve öğrenciler tarafından seçilmesi idari özerkliğin bir göstergesidir. Mali özerklik üniversite yönetimlerinin, üniversitenin gereksinimine göre kendi harcamalarını belirleyebilmesi ve eksikliklerini mali harcamalarla giderebilmesi demektir. Bu devletin üniversitelere mali kaynak aktarmaması değil, aktardığı mali kaynakların kullanımını üniversite yönetiminin kendisinin belirlemesi demektir.

Özerkliğin sınırlandırılması ya da olmaması, bilimsel eğitimin o günkü siyasal iktidarın denetiminde olması ve ona hizmet etmesinin açık ifadesidir. Durum da budur. Bilim insan gereksinimlerinin karşılanması içindir. Ancak, toplumsal gelişmenin gerektirdiklerini karşılayamadığı için gericileşmiş siyasal iktidarlar, üniversiteler eliyle yaşamını uzatmaya çalışıyor. Burjuvazinin bu sıkıntısı, doğası gereği özerk olması gereken üniversitelerin burjuva devlet örgütlenmesine bağımlılığını pekiştiriyor. Merkeziliğin içine zorunlu sokuluyor.

Demokrasi veya demokratiklik, devletin kurum ve kişilerinin işlevlerinin, güçlerinin ve görevlerinin ve bu devlet kurumlarıyla toplum arasındaki ilişkilerin çoğunluğun iradesiyle belirlenmesidir. Üniversite eğitimi ve ilişkilerinde çoğunluğun iradesinin uygulanması, herşeyi işçi ve emekçi yığınların iradesi ile belirlemek demektir. Bu da azınlık burjuvazinin değil, çoğunluk işçi ve emekçilerin kurallarının yaşama geçmesidir. Burjuvazinin iktidarı azınlığın iktidarıdır. Demokratik üniversite çoğunluğun iktidarında gerçek mahiyetine kavuşabilir. Ama yükselen demokrasi kavgası, burjuvazinin tüm kurumlarında olduğu gibi üniversite kurumunda da zorunlu demokratik işleyişlerin artmasını getirecektir.

Bu durum burjuvazinin isteğinden bağımsız, demokrasi kavgasının ürünüdür. Sınıf mücadelesinin ilerlemesi demokrasi ortamını artırır.

Demokratik üniversitede eğitimin çoğunluğun çıkarına yönelik olması gereklidir. Çoğunluğun çıkarına yönelecek eğitim bilimsel eğitimdir. Bilimsel eğitim dediğin zaman kapitalizmin nasıl işlediğini açıkça ortaya koymak gerekir.

Demokrasi mücadelesinin üniversitelerdeki yansıması özerk-demokratik üniversite hedefine yönelik mücadele anlayışıdır. *Gerçek* anlamda özerk-demokratik üniversitelerin kapitalizmde kurulamayacağı gerçeği, "özerk-demokratik üniversite mücadelesini vermek yanlıştır" demeye değil, aksine burjuvazinin *tam olarak* veremeyeceği özerk-demokratik üniversiteyi sürekli ve kararlı istemeyi gerektirir. Kapitalizmin eğitim kurumlarını ve bilimi kullanmadaki pragmatistliğini ve çoğunluğa karşılığını göstermenin birinci koşulu, özerk-demokratik üniversite mücadelesidir.

Gençliğin somut sorunlarından tutarak eylem örgütlemek (özerk-demokratik üniversite hedefini vurgulayarak), onları bu sorunların suçlusu olarak kapitalizme karşı yöneltebilmek devrimcilerin en iyi meziyetlerinden olmalıdır. Bu da demokrasi mücadelesinin kapitalizmdeki öneminin anlaşılmasıyla mümkündür.

Siyasi guruplaşmanın olduğu bir toplumda siyasal rekabet önlenemeyeceğine göre, safları açık etmek, ortalığı netleştirmek önem taşımaktadır. Burjuvazi açık oynuyor. Biz de bu kavgada bağımsız komünist çizgimizi en açık bir şekilde öne sürmeliyiz. Devrimci dünya görüşü sürekli ve tam işlenmelidir. Öğrenci gençlik arasında işçi sınıfı partisinin güçlenmesi için çalışılmalıdır. Devrimci olmayan fikirlerle yoğun savaşılmalıdır.

Demokrasi devrim için, sosyalizm için vazgeçilmez unsurdur ve bu kavganın içinde biz bugünden varız. Kapitalizm haksızlıklar üzerine kuruludur. Kapitalist çark içindeki yaşamın her parçasında verilecek mücadele bizi amacımıza götürecek taşlardır. Öğrenci gençlik içinde çalışma yürütüyorsak, öğrencilerin sorunlarını yakalayacağız, kavgaya militanca destek vereceğiz.

Genç yığınlara aşılanmaya çalışılan sekter mantıkları, bakış açılarını silmeyiz

Anahtar d ğru bilinçt r

Bugün öğrenci gençlik kavgaya hazırdır. Ama bugün en büyük sorun örgütlenme sorunudur. Öğrenci gençliği tek bir çatı altında toplayacak demokratik-merkeziyetçi bir yapılanma yaratmak en acil görevdir.

Bulunduğum bölgede TÖDEF'in düzenlediği gençlik kurultayına delege çıkararak katılma kararı aldık. Amacımız delegelerimizin söz haklarından yararlanarak gençlik programımızı duyurmaktı. Bulunduğum okuldan iki delege gidecekti. İkisini de biz kazandık.

Bugün öğrenci gençlik kavgaya hazırdır. Ama bugün en büyük sorun örgütlenme sorunudur. Öğrenci gençliği tek bir çatı altında toplayacak demokratik-merkeziyetçi bir yapılanma yaratmak en acil görevdir. Özellikle burjuvazinin üniversitelere yeni uygulamalarla birlikte getirmek istediği, tepeden örgütlenmesi düşünülen öğrenci birlikleri gündemdeyken.

Öğrenci gençlik, mücadelesini, kendi somut sorunlarından yola çıkarak ve kavgasını işçi sınıfının kavgasına kan akıtacak onu destekleyecek ve omuz verecek şekilde yürütmelidir. Bugün öğrenci gençliğin önünde çok yakıcı sorunlar var. Yemek ve yatacak yer, okuldan atılma, işsizlik sorunlarından tutun da, yeni gündeme gelen paralı üniversiteler ve mütevelli heyetine kadar. Burjuvazi artık iyice yıpranmış olan YÖK'ü kaldıracak. Ama yerine aynı işlevi görmesini istediği bir başka kurum koyarak. O da mütevelli heyetleri olarak gündeme geldi.

Burjuvazi öğrenci derneklerini terörist yatakları olarak beyinlere işlemeyi başarmıştır. Ama bunu başarabilmesinde biz dernek üyelerinin de büyük katkısı vardır. Bizdeki yanlış mantıklar sonucu daha kitle bizi soyutlamadan biz onlardan kopmuşuz. Kitleyi çok ilgilendiren sorunlarla uğraşmamış, küçük görmüşüz. Kantinlerimizi ayırmışız. Kitleyle beraber yapılabilecek onların bilinç seviyesine uygun eğitici ve yığınsal eylemlilikler yerine, bizleri onlardan koparan ve yalnızlığa iten radikal eylemlere gitmişiz.

Ama artık yanlışların farkındayız. Sekter mantıkları, bakış açılarını değiştireceğiz. Başka yolu yok. Öğrenci dernekleri işlemiyor. Öğrenci derneklerini ha aynı adla, ha başka bir adla işletmek yaşatmak zorundayız. Tabandan kopmadan ona hitap ederek, bunu yapmalıyız.

İkinci sorun, öğrenci derneklerini tek bir merkezde toplayacak federasyonlardır. Bugüne kadar "merkezi federasyonum" diye İstanbul'da ortaya çıkan İDÖF vardı. Vardı diyorum ama aslında varlığıyla yokluğu pek belli değildi. Arkasından TÖDEF ortaya çıktı. "Merkezi örgütlenmeniz benim gelin" diyerek. Bunların ikisi içinde söylecek çok şey var. Örneğin TÖDEF'in sekter, antidemokratik, tek sesli oluşu, İDÖF'ün sağcı-pasifist tutumları gibi.

Bunların yerine özgür bir platformda tartışılıp her görüşten temsilcilerin katıldığı, en doğru mantık ve düşünceye sahip bir yapılanmaya gidilmelidir. TÖDEF'in düzenlediği kurultay umuyoruz ki, bu tartışmayı başlatsın, bu ortamı yaratsın. Ve öğrenci gençliğin örgütlenme sorununun da önünü açsın. Bu büyük ölçüde katılan ve organizasyonu gerçekleştiren arkadaşların gerçekten samimi, içten, ikircimsiz, çıkarını düşünmeyen, küçük burjuva dükkancı mantıktan sıyrılmış tutumları sonucu olumlu sonuç verme şansına sahip olacaktır.

Öğrenci gençlik içinde proleter bilinci almış, proleter yaşam tarzını benimsemiş unsurlar genç kitlelere önderlik edeceklerdir. Çünkü kavganın anahtarı doğru bilinçtir.

Hatice Yılmaz, İstanbul